

Gethsémané

Lieve kleinkinderen,

Zijn jullie wel eens heel, heel erg moe geweest? Zo moe, dat je gewoon omviel van de slaap. Dat je alleen nog maar kon slapen, slapen, slapen.....

Dat is mij één keer overkomen, jaren geleden, nadat ik met vrienden van de Kweekschool een zomerkamp had geleid. In die week gingen we om vier uur 's nachts douchen, om maar wakker te kunnen blijven.

Die zaterdagmorgen gingen mijn vriend Piet en ik samen op de fiets naar huis van Appelscha naar Kollumerpomp. Toen ik thuis kwam, vroeg mijn moeder of ik een kopje thee wilde hebben.

'Graag,' antwoordde ik.

Maar ik heb het kopje niet meer leeggedronken. In de stoel zat ik al te slapen.

Moe, moe dat ik was..... Ik kon alleen nog maar slapen, slapen, slapen....

Hoofdstuk 84 - Gethsémané - Mattheüs 26 : 36 - 46
Lucas 22 : 39 - 46

Het was waar, wat de discipelen dachten: Deze nacht in Gethsémané zou anders worden, dan alle voorgaande nachten. De Here Jezus wist, dat zijn lijden nu zou beginnen. De tijd was voorbij, dat hij in de tempel het volk van Jeruzalem leerde. Ook was er geen tijd meer om met zijn leerlingen te praten. Veel dingen begrepen ze nog niet. Graag had Jezus hun meer willen onderwijzen, maar die tijd was voorbij. Hij moest zich voorbereiden op alles wat zijn vijanden hem aan zouden doen. Daar kon hij met zijn leerlingen niet over praten. Zij zouden het niet begrijpen. Het was trouwens ook beter, dat zij van te voren niet wisten, wat er ging gebeuren....

Maar Jezus zelf wist het maar al te goed. En nu het zo dichtbij kwam, werd de angst hiervoor al maar groter. Dit was het laatste uur dat hij vrij was. Straks zou Judas komen en hem verraden. Hij zou geboeid worden en voor het Sanhedrin staan. De leiders van zijn volk zouden hem veroordelen en hem overleveren aan de Romeinse soldaten, die hem zouden geselen en aan het kruis vastspijkeren. Jezus zag het allemaal voor zijn ogen gebeuren. Hij huiverde. Het was zo zwaar om dit allemaal te ondergaan, maar dat was het ergste niet....!

Morgen, wanneer hij aan het kruis zou hangen, dan zou hij Gods toorn moeten ondergaan. *God zou zijn aangezicht voor hem verbergen en Zijn vloek zou op hem rusten.* Alle zonden, alle verkeerde dingen van alle mensen zou Jezus op zich nemen. Van de eerste mens Adam tot en met de laatste mens die nog geboren moest worden. De zonden van zijn moeder Maria, van zijn eigen broers,

van zijn elf discipelen. Het was juist dat Gods toorn over hem kwam. Maar hoe moest hij dat ooit dragen?

Altijd, ja al deze zware jaren op deze wereld, was Jezus één geweest met God, zijn Vader in de hemel. Altijd had Jezus de wil van zijn Vader gedaan en wanneer Jezus bad, had God hem altijd gehoord.

Ook nu hoefde Jezus maar te bidden: *‘Vader, neem mij op in uw heerlijkheid’*, en engelen zouden komen om hem naar de hemel te dragen.

Maar Jezus zou het niet vragen. Hij zou doen, wat hij op zich genomen had. Hoe zwaar het ook mocht zijn, hoe erg zijn hart ook zou verlangen om nu al bij God te zijn. Er was nog maar één ding dat hij hier in deze stille tuin kon doen: Bidden of zijn Vader hem de kracht wilde geven, om dit alles te volbrengen....

Ze waren nu vlak bij Gethsémané en Jezus bleef staan.

Zijn stem trilde, toen hij zei: ‘Ik ga daar verderop bidden. Blijf hier wachten tot ik terugkom. Alleen Petrus, Johannes en Jacobus, jullie gaan verder met mij mee.’

De acht discipelen deden direct wat Jezus tegen hen zei. Ze gingen daar bij de ingang op de grond zitten en vielen heel spoedig in slaap.

Petrus, Johannes en Jacobus volgden hun Meester. Het hart sloeg hen in de keel. Wat zou hier in deze donkere tuin gebeuren? Waarom moesten zij met Jezus mee? Andere keren, wanneer Jezus een nacht in gebed doorbracht, was hij altijd alleen. En nu zag hij zo bleek en was hij zo stil en in zichzelf gekeerd. Heel anders dan de voorgaande nachten. Als er al iets bijzonders zou gaan gebeuren – waarom had Jezus hen anders meegenomen? – dan kon het nooit iets goeds zijn!

Weer bleef Jezus staan en heel bedrukt sprak hij: ‘Ik houd het niet meer uit van verdriet. Blijven jullie maar hier en blijf wakker, net als ik.’

De drie discipelen keken Jezus verschrikt aan. Zou Jezus nog meer zeggen? Maar er kwam geen woord meer over zijn lippen. Nog nooit hadden ze Jezus zo

gezien, zo terneergeslagen en ook zo angstig. Het was net alsof hij niet verder durfde te lopen, de duisternis in.

Ineens draaide Jezus zich om en liep de tuin in, net alsof hij tegen zijn eigen wil inging. Hij liep niet ver. Dicht bij zijn drie leerlingen, op een plek waar het maanlicht door de bomen scheen, boog hij zich en begon te bidden. Zijn leerlingen hoorden zijn stem, maar ze konden niet verstaan wat Jezus zei. Het klonk als een erge zieke man, die kreunt van de pijn.

Lange tijd zaten ze daar te luisteren. Ze durfden niets te zeggen. Nog geen uur geleden stond Jezus te bidden op het tempelplein, rechtop onder de hoge sterrenhemel. Nu kroop hij door het stof en zijn hoofd raakte de grond. O, en dit was hun Meester, hun Messias, die de blinden de ogen opende en die Lazarus uit zijn graf riep....

En toen hoorden de drie discipelen Jezus luid roepen: 'Mijn Vader, als het kan, zeg dan dat ik niet hoeft te lijden. Maar doe alleen wat U wilt, niet wat ik wil.'

Daarna werd het stil. Maar ze zagen dat Jezus nog steeds in gebed was.

Ze waren zo moe, deze drie leerlingen van Jezus. En bij de biddende Jezus was het zo stil. Ze begonnen te knikkebollen en één voor één vielen ze in slaap.

*'Mijn Vader, wat U wilt,
moet gebeuren....'*

Het was bijna een uur later, toen Jezus ging staan. Hij kon niet meer. Hij wilde nu bij zijn drie leerlingen zijn, hun stemmen horen. Misschien waren ze ook wel aan het bidden en nu voor hem, zoals hij zo vaak voor hen gebeden had.

Maar toen Jezus bij hen kwam, zag hij dat ze alle drie sliepen. Bang schrokken ze wakker. Jezus stond daar voor hen en ze hoorden hem zeggen: ‘Kunnen jullie zelfs niet een uur voor mij wakker blijven? Blijft toch wakker! Bidt God om kracht, zodat je geen verkeerde keuze maakt! Want jullie willen wel het goede kiezen, maar jullie zijn zwak.’

Petrus boog zijn hoofd. Het was juist dat de Meester hem aansprak. Hij had het verdiend. Die avond nog had hij tegen Jezus gezegd dat hij voor hem wilde sterven en nu was hij in slaapge gevallen! Jezus zag er zo doodsbleek uit en zijn haar was nat van het zweet. O, dacht Petrus, het is niet dat ik niet van hem houd, maar ik was zo moe. Ik viel om van de slaap. Kon ik maar wat doen, mocht ik maar helpen.

‘Rabbi’, stamelde hij, ‘ik wil.... ik zal.....’

Maar Jezus was al niet meer bij hen. Tussen de donkere bomen hoorden ze zijn mantel ritselen langs de struiken.

Weer lag Jezus op de grond te bidden. Morgen moest hij hangen aan het kruis. Morgen zou God zich van hem afkeren en dan zou hij geen Vader in de hemel hebben....

En zijn elf discipelen.... Judas was al verloren, maar hoe zou het met de anderen gaan, wanneer hij niet meer bij hen was?

Petrus, Johannes en Jacobus en al die anderen....

Weer kroop Jezus over de grond. Het angstzweet brak hem uit. Tot het uiterste was hij gespannen, terwijl hij bad: ‘Mijn vader, als het niet anders kan, dan zal ik het lijden dragen. Wat u wilt, dat moet gebeuren.’

Voor de tweede keer ging Jezus naar zijn drie discipelen. Weer sliepen ze. Ze werden wakker van Jezus’ voetstappen. Jezus keek hen alleen maar aan. Hij zei niets en verweet het hen ook niet dat ze weer in slaap waren gevallen.

Voor de derde keer lag Jezus daar in die tuin te bidden. Alles wat hem morgen te wachten stond, kwam als een berg op hem af. Alle smaad en hoon van de mensen, het kruis. Hij kon het niet dragen, de pijn, de eenzaamheid en de vloek van God. Als hij nu wegliep, zouden ze hem niet

gevangen nemen. Het was zo gemakkelijk....

Maar dat mocht niet. Hij zou de straf, die de mensen verdiend hadden, op zich nemen. Hij zou deze weg tot het einde toe moeten gaan. Dit was zijn uur en hij zou doen, wat zijn Vader hem opgelegd had. Hij zou niet voor het lijden weglopen. Nu niet en morgen ook niet. Alles liet hij op zich afkomen. In gedachten stond hij al voor zijn rechters...., voelde hij de pijn. Weer begon Jezus te bidden, uit alle macht en met heel zijn hart. Het angstzweet drupte vanaf zijn voorhoofd op de grond. Dikke, zware druppels. Het was geen zweet meer, het waren druppels bloed.

‘Mijn Vader, wat U wilt, moet gebeuren....’

Op dat moment beseft Jezus dat hem niets bespaard zou blijven. Alles, ja alles zou hij moeten ondergaan. En wanneer hij aan het kruis hing, zou God hem verlaten....

Maar Jezus wist, dat na al zijn lijden hem de heerlijkheid wachtte. Hij ging staan en veegde het zweet en bloed van zijn voorhoofd.

Ja, Jezus zag het goed, daar in een lichtstraal, tussen de donkere bomen, stond een engel. God had zijn bidden gehoord. Zijn Vader in de hemel was hem niet vergeten en had een engel gestuurd om hem te bemoedigen. Nu durfde Jezus alles aan, ook het zwaarste, het kruis en de toorn van God....

En voor de derde keer vond Jezus zijn drie leerlingen slapende. Weer schrokken ze wakker van zijn voetstappen.

‘Liggen jullie nu nog steeds rustig te slapen?’ vroeg Jezus. ‘Kom, het moment is gekomen dat de Mensenzoon uitgeleverd gaat worden aan slechte mensen. Hij, die mij verraadt, is vlakbij.’

Beschaamd kwamen ze overeind en volgden Jezus. Maar wat bedoelde Jezus met deze woorden? Zouden zijn vijanden hem zo dadelijk aanvallen? Begon straks de grote strijd? Maar dan moesten ze naast hem staan en hem helpen! Ja, als Jezus hen voorging, dan was de overwinning zeker!

Ze liepen naast Jezus en keken naar zijn gezicht. Hij was nog wel doodsbleek, maar niet bang meer. Rechtop liep Jezus, als iemand die een bepaald doel voor ogen heeft en weet wat hij doet.

Bij de ingang van de tuin vonden ze de acht andere discipelen van Jezus. Ook zij sliepen.

Ook zij sliepen....

Jezus riep hen en blij kwamen ze naar Jezus toe. Toen ze alle elf om Jezus heen stonden, zagen ze een afdeling soldaten op hen af komen. Hun eerste gedachte was: vluchten, de tuin in, waar niemand hen zou kunnen vinden.

Maar Jezus sprak heel rustig: 'Kom, laten we hen tegemoet gaan!'

Heel bang volgden ze Jezus....